

Sygn. akt I NKRS 167/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania R. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z 10 września 2021 r.
w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 kwietnia 2022 r.,

**uchyła zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2021 z 10 września 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada lub KRS), działając na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r. poz. 269 z późn. zm.; dalej: ustawa o KRS) oraz art. 70 § 1 i 2 w zw. z art. 73 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 2072; dalej: p.u.s.p.) oddaliła wniosek o przeniesienie w stan spoczynku sędziego Sądu Okręgowego w B. R. M. (dalej również: Skarżący).

W uzasadnieniu uchwały podano, że pismem z 20 sierpnia 2019 r. skierowano do KRS wnioski w przedmiocie przeniesienia Skarżącego w stan spoczynku na podstawie art. 73 § 1 w zw. z art. 70 § 1 p.u.s.p. (pismo wpłynęło do KRS przy piśmie Prezesa Sądu Okręgowego w B. z 18 października 2019 r.). Kolegium Sądu Okręgowego w B. na posiedzeniu 18 października 2019 r. podjęło uchwałę, w której przyjęło, że nie złoży sprzeciwu od orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 7 października 2019 r. stwierdzającej, że Skarżący jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił.

W następstwie powyższego, Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Zespół) 20 listopada 2019 r. przeprowadził posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny wniosku Skarżącego o przeniesienie w stan spoczynku. Zespół przeanalizował zebrane w sprawie materiały, w tym wniosek z 20 sierpnia 2019 r., orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2019 r., stwierdzające trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił oraz wyciąg z protokołu Kolegium Sądu Okręgowego w B. z 18 października 2019 r. zawierający uchwałę nr (...)/2019 stanowiącą, że Kolegium nie będzie składać sprzeciwu do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzającego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił.

Członkowie zespołu zapoznali się z całokształtem materiału zgromadzonego w sprawie i przeprowadzili dyskusję. Zespół uwzględnił, że Skarżący przebywa na zwolnieniu lekarskim od 5 września 2017 r. Po zakończonej dyskusji członkowie zespołu Rady ocenili, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, a następnie jednogłośnie zaproponowali rekomendowanie Radzie zwrócenie się do biegłego psychologa oraz biegłego lekarza psychiatry o sporządzenie opinii na okoliczność oceny stanu zdrowia Skarżącego oraz stwierdzenie, czy jest on trwale niezdolny do pełnienia obowiązków, a jeżeli tak, od kiedy i jaka jest tego przyczyna.

W następstwie powyższego Rada uchwałą nr (...)/2019 z 22 listopada 2019 r., na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, zwróciła się do biegłego psychologa oraz biegłego lekarza psychiatry o sporządzenie opinii na okoliczność oceny stanu zdrowia Skarżącego oraz stwierdzenia, czy jest on trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego, a jeżeli tak, od kiedy i jaka jest tego przyczyna.

Z uwagi na brak możliwości uzyskania opinii biegłych sądowych, Zespół członków KRS, na posiedzeniu 10 września 2021 r., dokonał ponownej analizy oceniając, że materiały są wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy postanowił zarekomendować uwzględnienie wniosku o przeniesienie R. M. w stan spoczynku.

W trakcie posiedzenia KRS 10 września 2021 r. za uwzględnieniem wniosku o przeniesienie R. M. w stan spoczynku oddano 6 głosów „za” i 2 głosy „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 13 osób).

Mając powyższe na uwadze, KRS zadecydowała o nieuwzględnieniu wniosku o przeniesienie Skarżącego w stan spoczynku.

Pełnomocnik R. M. złożył od powyższej uchwały odwołanie, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
 1. art. 38 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, polegające na podjęciu zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestnika, poprzez odstąpienie od zasięgnięcia opinii biegłych sądowych – biegłego psychologa i biegłego lekarza psychiatry na okoliczność oceny stanu zdrowia, w sytuacji, gdy rozważenie sprawy wymagało wiadomości specjalnych;
 2. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, polegające na podjęciu zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestnika, poprzez dokonanie oceny stanu zdrowia, kierując się bliżej nieokreślonymi kryteriami, w szczególności, gdy Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 10.09.2020, rekomendował Radzie uwzględnienie wniosku, zaś lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził trwałą

niezdolność R. M. do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił;

3. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że brak jest podstaw do przeniesienia sędziego R. M. w stan spoczynku;

4. naruszenie prawa materialnego, tj.

1. art. 70 § 1 p.u.s.p., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że skorzystanie z uznaniowej kompetencji w kwestii podjęcia stosownej decyzji o przeniesieniu sędziego w stan spoczynku może nosić znamiona arbitralności, w sytuacji, gdy decyzja o przeniesieniu w stan spoczynku – mimo że pozostawiona swobodnemu uznaniu powołanego do tego organu – nie może być podjęta w sposób dowolny;
2. art. 70 § 1 p.u.s.p., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że nie zachodzi okoliczność uzasadniająca przeniesienie R. M. w stan spoczynku, podczas gdy prawidłowa interpretacja przepisu powinna prowadzić do stwierdzenia, że właściwe jest przeniesienie w stan spoczynku z uwagi na spełnienie wszystkich przesłanek.

Jakkolwiek odwołanie złożył dodatkowo sam R. M. dnia 6 grudnia 2021 r., to jednak uznać je należy za pozbawione skuteczności, gdyż Sąd Najwyższy nie posiada samodzielnej kompetencji do przeniesienia sędziego w stan spoczynku, w związku z tym zostało ono potraktowane jako stanowisko Skarżącego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizę prawidłowości zaskarżonej uchwały rozpocząć należy od treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, zgodnie z którym uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań

od uchwał Rady stosuje się przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w postępowaniu przed tymże. Odesłanie do przepisów k.p.c. o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Co się tyczy podstaw odwołania od uchwał Rady, to zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te określone są w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą zostały unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one stanowią punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają zaś zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Przechodząc do analizy zarzutów odwołania, podniesionych w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, należy stwierdzić, że są one uzasadnione.

Zgodnie z art. 70 § 1 p.u.s.p., sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego. Z brzmienia przepisów art. 70 p.u.s.p. nie można co prawda wyprowadzić wniosku o związaniu Krajowej Rady Sądownictwa treścią orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającego trwałą niezdolność sędziego do pełnienia obowiązków sędziowskich, jednak jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z

dnia 19 stycznia 2005 r., III KRS 9/04 (OSNP 2005 Nr 12, poz. 182), w postępowaniu o przeniesienie sędziego w stan spoczynku na podstawie art. 70 p.u.s.p. KRS jest obowiązana ocenić moc dowodową orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dotyczącego trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Przeniesienie sędziego w stan spoczynku nie następuje z mocy prawa, lecz w wyniku decyzji właściwego organu, wydanej na wniosek uprawnionego podmiotu (sędziego, kolegium właściwego sądu albo – w przypadku prezesa sądu okręgowego lub apelacyjnego – Ministra Sprawiedliwości). Kompetencję do jej wydania ustawodawca, w myśl art. 73 § 1 p.u.s.p., przyznał zaś Krajowej Radzie Sądownictwa, a nie z lekarzowi orzecznikowi lub komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Zasadnicze znaczenie dla nabycia przez sędziego uprawnień w tym zakresie ma spełnienie materialnoprawnej przesłanki, jaką jest trwała niezdolność do pełnienia obowiązków sędziowskich z powodu choroby lub utraty sił. Orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydane w opisanym wyżej trybie nie jest przy tym decyzją administracyjną, korzystającą z przymiotu prawomocności i wiążącą inne organy, w szczególności Krajową Radę Sądownictwa. Jest ono jedynie środkiem dowodowym w postępowaniu toczącym się z wniosku uprawnionego podmiotu o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, a jego moc dowodowa podlega ocenie przy podejmowaniu uchwały w kontekście całokształtu materiału dowodowego sprawy. Sędziego w stan spoczynku przenosi bowiem Krajowa Rada Sądownictwa, a nie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jego orzeczenie jest jednak podstawowym dokumentem dla podjęcia uchwały przez KRS, podlegającym weryfikacji przez Radę.

Zgodnie z art. 33 ustawy o KRS, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Natomiast zgodnie z art. 38 ust. 1-2 ustawy o KRS, wniosek o przeniesienie sędziego w stan spoczynku powinien zawierać uzasadnienie, a nadto powinny być do niego dołączone dokumenty stwierdzające okoliczności stanowiące podstawę przeniesienia sędziego w stan spoczynku. Do dokumentów tych ustawodawca zalicza – obok szczegółowego zestawienia

okresów niepełnienia służby ze względu na chorobę lub urlop dla poratowania zdrowia przede wszystkim zaświadczeń lekarskich i orzeczeń dotyczących stanu zdrowia sędziego (orzeczenia lekarza orzecznika i ewentualnie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych).

W okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 października 2019 r. uznało Skarżącego za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił. Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła jednak, że członkowie zespołu po zapoznaniu się z całokształtem materiału zgromadzonego w sprawie przeprowadzili dyskusję i uwzględnili, że Skarżący przebywa na zwolnieniu lekarskim od 5 września 2017 r., w konsekwencji zaproponowali rekomendowanie Radzie zwrócenie się do biegłego psychologa oraz biegłego lekarza psychiatry o sporządzenie opinii (na okoliczność oceny stanu jego zdrowia oraz stwierdzenie, czy jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego, a jeżeli tak, od kiedy i jaka jest tego przyczyna). Na tej podstawie Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2019 z dnia 22 listopada 2019 r., korzystając z uprawnienia wynikającego z art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy KRS, zwróciła się do biegłego psychologa oraz biegłego lekarza psychiatry o sporządzenie opinii na okoliczność oceny stanu zdrowia Skarżącego oraz stwierdzenia, czy jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego, a jeżeli tak, od kiedy i jaka jest tego przyczyna. Powyższe oznacza, że KRS poddała zgromadzone w sprawie materiały dowodowe ocenie w zakresie wiarygodności oraz miarodajności, nie ograniczając się wyłącznie do stwierdzenia, że takie orzeczenie zapadło.

Rada wskazała następnie w zaskarżonej uchwale, że z uwagi na brak możliwości uzyskania opinii biegłych sądowych, Zespół członków KRS (na posiedzeniu w dniu 10 września 2021 r.) dokonał ponownej analizy, uwzględniając przekazane dokumenty oraz oceniając, że materiały są wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy i postanowił (stosunkiem głosów: 2 głosy „za, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”) zarekomendować Radzie uwzględnienie wniosku o przeniesienie Skarżącego w stan spoczynku. W konsekwencji, w trakcie posiedzenia Rady 10 września 2021 r., zadecydowano o nieuwzględnieniu wniosku.

Powyższe wskazuje, że Rada z jednej strony uznała, że materiały sprawy są wystarczające do zajęcia stanowiska, a jednocześnie 22 listopada 2019 r., na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS podjęła uchwałę nr (...)/2019 celem zwrócenia się do biegłego psychologa oraz biegłego lekarza psychiatry o sporządzenie opinii na okoliczność oceny stanu zdrowia Skarżącego oraz stwierdzenia, czy jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego, względnie jaka jest tego przyczyna. Rada nie wskazała jednak przyczyn, dla których dotychczas zgromadzony materiał nie okazał się wystarczający do zajęcia stanowiska. Nie podjęto też żadnych czynności zmierzających do wyjaśnienia okoliczności wskazujących przyczyny braku możliwości uzyskania opinii biegłego psychologa oraz lekarza psychiatry. Uzasadnienie uchwały w żadnym zakresie nie odnosi się do tego problemu.

Sąd Najwyższy stwierdza zatem, że rozważania Rady zasadniczo zawężone zostały do wniosku Skarżącego z 20 sierpnia 2019 r. o przeniesienie w stan spoczynku, orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 października 2019 r. (stwierdzającego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił) oraz wyciągu z protokołu Kolegium Sądu Okręgowego w B. z 18 października 2019 r., zawierającego uchwałę nr [...]/2019 stanowiącą, że Kolegium nie będzie składać sprzeciwu do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzającego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił”. Pominięta zaś została kwestia oceny dowodu z opinii biegłego psychologa i biegłego lekarza psychiatry. Podstawą powinna być przecież (obok wyników bezpośrednich badań wnioskodawcy) wnikliwa analiza pełnej dostępnej dokumentacji medycznej, w tym szczególnie orzeczenia lekarza orzecznika. Zadaniem biegłych jest bowiem odpowiedź na pytania dotyczące istoty sprawy, czyli istnienia po stronie badanego trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. Dla prawidłowego rozstrzygnięcia tej sprawy zasadnicze znaczenia miała zatem ocena stanu zdrowia psychicznego Skarżącego, której biegły psycholog i biegły lekarz właściwej specjalności, tj. psychiatrii nie wykonał. W ocenie Sądu Najwyższego pominięte zatem zostały istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody. W uzasadnieniu

zaskarżonej uchwały nie wyjaśniono bowiem, dlaczego wskazane dowody nie zostały ostatecznie przyjęte przez Radę, skoro zostały wcześniej dopuszczone. Nie została również złożona odpowiedź na odwołanie, która odnosiłaby się do tej kwestii. Zwłaszcza mają na uwadze treść art. 33 ustawy o KRS, gdyż Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały w sprawach indywidualnych „po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji”, a zatem po rozpatrzeniu całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonaniu jego kompleksowej oceny.

W opinii Sądu Najwyższego, w przedmiotowej sprawie doszło więc do pominięcia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z dokumentacji, co spowodowało, że ustalenie Rady, że Skarżący nie spełnił przesłanek określonych w art. 70 § 1 p.u.s.p., nie jest prawidłowe, gdyż zostało dokonane bez wszechstronnego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zauważa nadto, że w rozpoznawanych sprawach w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku z powodu choroby lub utraty sił wielokrotnie wskazywano, że zasadnicze znaczenie dla nabycia przez sędziego takiego uprawnienia (na podstawie art. 70 § 1 p.u.s.p.) ma spełnienie materialnoprawnej przesłanki, jaką jest trwała niezdolność do pełnienia obowiązków sędziowskich z powodu choroby lub utraty sił. Sposób stwierdzania tej niezdolności został uregulowany wprost w art. 70 § 1 p.u.s.p., zgodnie z którym, następuje ono w drodze orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wydanego po przeprowadzeniu badań na żądanie zainteresowanego sędziego lub kolegium właściwego sądu, z możliwością jego zaskarżenia w drodze sprzeciwu do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i z zastrzeżeniem obciążenia Skarbu Państwa kosztami postępowania przed organem rentowym (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2012 r., III KRS 5/12; wyroki Sądu Najwyższego: z 9. Sierpnia 2012 r., III KRS 18/12; z 22 listopada 2013 r., III KRS 224/13; z 4 lutego 2015 r., III KRS 72/14). Orzeczenie lekarza orzecznika stwierdzające niezdolność jest zatem podstawowym dokumentem dla podjęcia uchwały na podstawie art. 70 § 1 p.u.s.p. przez KRS, z tym, że do przeniesienia sędziego w stan spoczynku nie wystarcza sam fakt jego wydania, to bowiem Krajowa Rada Sądownictwa, a nie lekarz orzecznik ZUS, przenosi sędziego w stan spoczynku (zob. wyrok Sądu

Najwyższego z 18 lutego 2010 r., III KRS 29/09). Co prawda w judykaturze podkreśla się, iż pomimo tego, że orzeczenie lekarza orzecznika ZUS jest podstawowym dokumentem dla podjęcia uchwały przez KRS to jest ono jedynie środkiem dowodowym w postępowaniu toczącym się z wniosku uprawnionego podmiotu o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, a jego moc dowodowa podlega ocenie Rady przy podejmowaniu uchwały.

Przy tym należy podkreślić, że oparcie się przez KRS, na uzyskanym orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, może mieć miejsce tylko wówczas, gdy spełnia ono wszystkie wymagane warunki, tj. określa przyczynę niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego i zawiera uzasadnienie, a jego walor dowodowy jest niepodważalny (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2012 r., III KRS 5/12; wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2007 r., III KRS 5/07; z 3 lipca 2008 r., III PO 3/08; z 5 listopada 2008 r., III KRS 4/08; z 18 lutego 2010 r., III KRS 29/09; z 27 marca 2012 r., III KRS 5/12; z 22 listopada 2013 r., III KRS 224/13; z 4 lutego 2015 r., III KRS 72/14).

Sąd Najwyższy zwracał też uwagę, że uzyskanie orzeczenia jest niezbędnym warunkiem formalnym wniosku o przeniesienie sędziego w stan spoczynku, a w przypadku wystąpienia przez uprawniony podmiot z wnioskiem o przeniesienie sędziego w stan spoczynku z mocy art. 70 p.u.s.p. bez przedłożenia orzeczenia doszłoby do przedwczesnego rozpoznania wniosku i podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa uchwały, mimo nieuzupełnienia braku formalnego, jakim byłby brak stosownego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Dopiero bowiem uzyskanie orzeczenia lekarza orzecznika o istnieniu lub nieistnieniu wynikających z art. 70 § 1 p.u.s.p. przesłanek przeniesienia w stan spoczynku otwiera drogę do ewentualnej weryfikacji przez Radę prawidłowości owego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2013 r., III KRS 70/13). Skoro zatem Rada podjęła uchwałę o zwróceniu się do biegłego psychologa oraz biegłego lekarza psychiatry o sporządzenie opinii na okoliczność oceny stanu zdrowia Skarżącego, a następnie – nie podając przyczyn – odstąpiła od zamiaru uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie, rację należy przyznać Skarżącemu, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie rozważono materiału wszechstronnie. Podejmując uchwałę, którą oddaliła wniosek o przeniesienie Skarżącego w stan spoczynku KRS nie podała

zatem motywów, którymi się kierowała, czym naruszyła przepisy art. 38 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, art. 70 § 1 p.u.s.p.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.